

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: N. V. D.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t.č. Věznice MS ČR, Nové Sedlo, P.O.Box 64, Žatec, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, Poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.6.2013, č.j. OAM-101/LE-LE05-LE05-2013,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14.6.2013, č.j. OAM-101/LE-LE05-LE05-2013, kterým byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) zamítnuta.

Žalobce v žalobě uvedl, že svou domovskou zemi Vietnam opustil dne 18.2.2009. Od té doby žije v ČR. Z vlasti odjel z důvodu neutěšené ekonomické situace a nepříznivého počasí. V ČR chtěl vydělat peníze. Do Vietnamu se vrátit nechce a nemůže, protože by neměl z čeho splácet dluhy, které v současné době má. Nebyl by schopen sehnat si tam zaměstnání. Jeho zdravotní stav byl a i v současnosti je dobrý. V ČR je schopen se o sebe postarat, žije zde rád a má zde přátele, se kterými se dle možností stýká.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě návrh její zamítnutí. Poukázal na to, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že byl ve vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu zákona o azylu, nebo že by se odůvodněně obával pronásledování z některého z taxativně vymezených důvodů. V průběhu řízení žalobce potvrdil, že žádá o mezinárodní ochranu zejména z ekonomických důvodů. Dále uvedl, že žalobce byl v roce 2010 odsouzen ke třem letům trestu odnětí svobody a k trestu vyhoštění na dobu neurčitou. Žalovaný dále poukázal na to, že ekonomické důvody nelze podřadit pod důvody pro udělení mezinárodní ochrany a že udělení mezinárodní ochrany je zcela mimořádný institut, jehož smyslem je ochrana cizinců, kteří pocítují důvodnou obavu před pronásledováním. K úpravě svého pobytu by měl žalobce případně využít institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 13 odst. 1 a 2 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

- a) manžel nebo partner azylanta,
- b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let,
- c) rodič azylanta mladšího 18 let,
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 13, nebo
- e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.

Podle § 14 odst. 1 a 2 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který

nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel uvádí pouze ekonomické důvody.

K výkladu shora uvedeného ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu se již vícekrát vyjádřila judikatura Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá následující.

V žádosti o udělení azylu opakovaně uváděné ekonomické důvody (nedostatek finančních prostředků, nemožnost sehnat práci) a skutečnost, že politický režim v jeho domovském státě neumožnil žadateli jeho politický rozvoj, nezakládají samy o sobě odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 zákona o azylu; tyto důvody nelze kvalifikovat ani jako politické přesvědčení, a to zejména tehdy, jestliže žadatel nebyl nikdy členem politické organizace a ani jinak se politicky neangažoval (viz rozsudek NSS ze dne 30.10.2003, 3 Azs 20/2003, www.nssoud.cz).

Obtíže žadatele o azyl, spočívající v nemožnosti splácení dluhu soukromým osobám v zemi původu, nelze bez přistoupení dalších zvláštního zřetele hodných okolností vnímat jinak než jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení azylu podle § 14 zákona o azylu (viz rozsudek NSS ze dne 15.12.2003, 4 Azs 31/2003, www.nssoud.cz).

Žalobce ve správním řízení uvedl, že důvodem opuštění domovského státu Vietnamu bylo špatné počasí, a to buď sucho, nebo povodně, což mu způsobilo ekonomické potíže, neboť byl zemědělcem (viz žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30.5.2013, protokol o pohovoru ze dne 30.5.2013). Dále žalobce uvedl, že v České republice chtěl vydělat nějaké peníze. Z výše uvedených právních norem a z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že důvody uvedené žalobcem lze jednoznačně podřadit pod ekonomické důvody uvedené v ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu.

Soud konstatuje, že dne 22.8.2013 podal žalobce k poštovní přepravě přípis s označením „Vyjádření“, v němž uvedl další důvod, proč se nemůže vrátit do Vietnamu. Tvrdil, že peníze na cestu jsou půjčené, a protože by je nebyl schopen splácet, byl by vystaven stejně jako jeho rodina pronásledování a fyzickým sankcím. V případě, že by zůstal v České republice, tak by si našel práci u přátel na tržnici, mohl by splácet a vyhnout se tak problémům.

Jak soud uvedl již shora, podle § 71 odst. 2 s.ř.s. může žalobce rozšířit žalobu o další

žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Lhůta pro podání žaloby činí podle § 32 odst. 1 zákona o azylu 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Žalobci bylo žalobou napadené rozhodnutí doručeno dne 28.6.2013, přičemž žalobce mohl žalobní body rozšiřovat do 15.7.2013. Z tohoto důvodu soud nemohl k novému tvrzení uvedenému ve vyjádření žalobce přihlížet.

Nad rámec uvedeného soud poznamenává, že újma ve smyslu zákona o azylu, jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany může hrozit i ze strany soukromých osob. Udělení mezinárodní ochrany však primárně směřuje k ochraně proti různým složkám státu, případně i k ochraně proti soukromým osobám, není-li stát schopen či ochoten žadatele o mezinárodní ochranu ochránit. O tom svědčí i ustanovení § 2 odst. 9 zákona o azylu, které stanoví, že původcem pronásledování (§ 12) nebo vážné újmy (§ 14a) se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

Pouhé tvrzení o nebezpečí pronásledování ze strany soukromých osob rozhodně nenaplnuje žádnou z forem mezinárodní ochrany. Z opatřených zpráv žalovaným nevyplyvá, že by státní složky, zejména policie, ve Vietnamské socialistické republice nemohly nebo nechtěly žalobci poskytnout případnou ochranu. Žalobci nehrozí ani žádná újma v souvislosti s jeho žádostí o mezinárodní ochranu v České republice, zejména ze shora uvedených Informací MZV vyplývá, že vládní politika Vietnamské socialistické republiky mimo jiné podporuje migraci svých občanů do zahraničí a při návratu jim nehrozí žádný postih, nejednalo se o osobu kritizující současný režim.

Soud uzavírá, že žalobní tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, a že jeho žádost byla zjevně nedůvodná ve smyslu § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, neboť neobsahovala žádné relevantní skutečnosti, které by mohly vést k udělení mezinárodní ochrany. Z tohoto důvodu soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 1. října 2013

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová